

UZASADNIENIE

W. W. oskarżony został o to, że:

I. w 2006 r., po 18 kwietnia 2006 r. w miejscowości U., pow. T.M., woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu z synem P. W., nabył od A. M. (1) i S. A. (1) za kwotę nie mniejszą niż 1000 złotych samochód osobowy marki V. (...) koloru czerwonego nr rejestracyjnym (...) o wartości 10000 złotych wiedząc, iż pojazd ten pochodzi z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanej na szkodę S. J. i W. J.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk;

II. w dniu 25 kwietnia 2006 r. w V Komisariacie Policji w Ł., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za złożenie zawiadomienia o przestępstwie, którego nie popełniono, wynikającej z art. 238 kk, zgłosił organom ścigania, iż tego dnia został skradziony z Ł. przy ul. (...) w rejonie szpitala (...) samochód osobowy ma – ki D. (...), nr rej. (...) wartości 18000 złotych wraz z odtwarzaczem marki K. wartości 400 złotych, a następnie będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka na okoliczności tego zdarzenia po uprzedzeniu go o odpowiedzialności wynikającej z art. 233 § 1 kk za złożenie fałszywych zeznań, podał nieprawdę w odniesieniu do tych okoliczności wiedząc, iż samochód ten nie został skradziony,

tj. o czyn z art. 238 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

III. w okresie od kwietnia 2006 r. do końca czerwca 2006 r. w B., pow. T.M., innych miejscowościach powiatu (...), woj. (...), oraz w (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz korzystając z pomocy S. A. (1) i A. M. (1), spowodował zdarzenia będące podstawą wypłaty odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia AC zawartej z (...) w Ł. dot. samochodu marki D. (...) numery rejestracyjne (...) w ten sposób, iż zgłosił w V Komisariacie Policji w Ł. kradzież z włamaniem w / w pojeździe wiedząc, iż zgłoszona kradzież z włamaniem nie miała miejsca, a samochód wraz z kluczykami przekazał osobiście A. M. (1) i S. A. (1) celem jego sprzedaży, a następnie złożył wniosek o wypłatę odszkodowania z tytułu rzekomo powstałej szkody, przez co wprowadził w błąd w / w ubezpieczyciela i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 17000 złotych,

tj. o czyn z art. 298 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014 r. w sprawie II K 285 / 13 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim:

1. uznał oskarżonego W. W. za winnego dokonania zarzucanego w punkcie I czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. oskarżonego W. W. w miejsce zarzucanych mu w punktach II i III czynów uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2006 roku do końca czerwca 2006 roku w B., w innych miejscowościach powiatu (...) oraz w Ł., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz korzystając z pomocy S. A. (1) i A. M. (1), spowodował zdarzenie będące podstawą do wypłaty odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia AC zawartej z (...) S.A. Oddział w Ł. dot. samochodu marki D. (...) numery rejestracyjne (...) w ten sposób, że będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za złożenie zawiadomienia o przestępstwie, którego nie popełniono wynikającej z art. 238 kk, zgłosił w dniu 25 kwietnia 2006 roku w V Komisariacie Policji w Ł. kradzież z włamaniem w / w pojeździe w Ł. przy ul. (...) w rejonie szpitala (...) o wartości 18.000 złotych wraz z odtwarzaczem marki K. wartości 400 złotych, a następnie będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka na okoliczności tego zdarzenia po uprzedzeniu go o odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 233 § 1 kk za złożenie fałszywych zeznań, podał nieprawdę w odniesieniu do tych okoliczności, wiedząc, iż zgłoszona kradzież z włamaniem nie miała miejsca, a samochód ten wraz z kluczykami przekazał osobiście A. M. (1) celem jego sprzedaży, a następnie złożył wniosek

o wypłatę odszkodowania z tytułu rzekomo powstałej szkody, przez co wprowadził w błąd w/w ubezpieczyciela i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 17.000 złotych, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 238 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i za to podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu W. W. karę 1 roku pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa z pkt 1 i 2 wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu i ustalił okres próby na okres 3 lat,

5. zwolnił W. W. od opłaty oraz od wydatków poniesionych w sprawie, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości na korzyść obrońca oskarżonego W. W..

Apelacja została wywiedziona z art. 438 pkt 2 i 3 kpk i zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie dyspozycji art. 2 § 2 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 i 2 kpk, obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia przez to, że Sąd I instancji w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku nie przeprowadził analizy wszystkich zebranych dowodów i nie podał w sposób przejrzysty przyczyny dania wiary tym dowodom, na których oparte zostały ustalenia faktyczne i nie uzasadnił dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, co czyni zadość obowiązkowi sądu wynikającemu z zasady prawdy obiektywnej, domniemania niewinności oraz treści art. 410 i art. 424 § 1 i 2 kpk k.p.k., a w szczególności pominął depozycje świadków:

-S. A. (1), które pozostają w rażącej opozycji do zeznań A. M. (1) i I. M., zwłaszcza w odniesieniu do zakupu samochodu marki V. (...) koloru srebrnego przez A. M. (1) i S. A. (1) dla tzw. dokumentów;

-P. W., który w sposób przejrzysty relacjonował, że samochód marki V. (...) koloru czerwonego po raz pierwszy ujrzał w zakładzie (...) i pojazd ten przed zakupem miał być własnością A. M. (1), że ojciec nie miał wiedzy, że pochodzi on z przestępstwa, co potwierdziły także późniejsze badania diagnostyczne, a zatem przyznanie się tegoż świadka w innej sprawie do uprzednio zarzuconego mu czynu bez jakiegokolwiek obciążenia współwiną ojca nie świadczy, że zeznania tegoż świadka nie zasługują na wiarę, tym bardziej, że korelują one nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego ale także z zeznaniami świadków J. T. i S. A. (1),

-J. T., który zeznał, że w samochodzie (...) koloru czerwonego wstawił blachę z polem numerowym przywiezionym mu najprawdopodobniej przez A. M. (1), który najprawdopodobniej także miał płacić mu za tę usługę, co potwierdza depozycje świadka S. A. (1), że (...) koloru srebrnego zakupili z A. M. wcześniej dla tzw. „papierów” przed formalnym spisaniem umowy przez oskarżonego i jego syna;

-K. J., który w protokole z karty 950-951 zeznał, że w dniu kradzieży N. widział oskarżonego jadącego tymże pojazdem do Ł., a potem w tym samym dniu poinformowany został przez oskarżonego, że skradziono mu ten pojazd, które to zeznanie koreluje z wyjaśnieniami oskarżonego i pozostaje w rażącej sprzeczności z zeznaniami A. M. jeśli wziąć pod uwagę zeznanie S. A. z karty 1368, gdzie stwierdził, że M. poinformował go, że to zgłoszeniówka i że za 3 dni, to będzie na Policję zgłoszenie;

-P. K., który w zeznaniu twierdził, że od A. M. (1) nabył części nadwozia od (...), gdy tymczasem oskarżonemu skradziono pojazd (...), które posiadało elementy nadwozia znacząco różniące się od modelu (...), a nadto Sąd I instancji nie dokonał chociażby w sposób pobieżny oceny depozycji kluczowego świadka w sprawie A. M. (1) pod względem chociażby zdolności zapamiętywania zdarzeń jeśli wziąć pod uwagę, że w odniesieniu do 76 popełnionych z jego udziałem przestępstw wyjaśnienia składał po niemal 3 latach od ich popełnienia, a tymczasem w trakcie przesłuchania w dniu 16 października 2014r. (k 1536) nie potrafił odpowiedzieć na pytania obrońcy co robił kilka tygodni wcześniej, zatem uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia przytoczonych wymagań ustawowych,

bowiem nie wynika z niego w sposób jasny i nie budzący wątpliwości, jakie fakty zostały ustalone, jakim dowodom dano wiarę, a jakim odmówiono waloru wiarygodności, co skutkuje, że nie jest możliwe prawidłowe zastosowanie prawa materialnego (dokonanie prawidłowej subsumcji) bez zgodnego z prawem (procesowym) ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

2. naruszenie dyspozycji art. 2, 4, 5 § 2, 7 i art. 424§1 i 2 kpk, błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia wyrażający się w uznaniu W. W. za winnego zarzuconych mu występków, gdy tymczasem prawidłowa ocena pozyskanych dowodów zgodnie z zasadą swobodnej, a nie dowolnej ich oceny prowadzi do wniosku, iż w toku postępowania przed Sądem I instancji nie zgromadzono dowodów wskazujących na sprawstwo W. W. w zakresie zarzuconych mu czynów i tak:

a) Sąd meriti dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego w istocie uznał, że wystarczające do przypisania winy oskarżonemu w zakresie zarzuconych mu występków są depozycje świadka (w tej sprawie) A. M. (1) - sprawcy 76 przestępstw popełnionych w różnych składach osobowych w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, recydywy, korzystającego z dobrodziejstwa instytucji, o której stanowi treść art. 60 kk, gdy tymczasem zeznania tegoż świadka w odniesieniu do oskarżonego na wiarę nie zasługują, bowiem pozostają nie tylko w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, ale także z zeznaniami innych świadków, w tym przede wszystkim, także korzystającego z instytucji, o której stanowi treść art. 60 kk S. A. (1), treścią opinii kryminalistycznej i zawartymi w sprawie dokumentami bowiem:

- w odniesieniu do czynu określonego w pkt. I wyroku zeznania A. M. (1) jakoby oskarżony i jego syn kilkanaście minut po kradzieży przez niego i S. A. (1) samochodu (...) koloru czerwonego, odebrali od nich ten samochód w pobliskim lesie, pozostają w rażącej sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego ale także z zeznaniami świadków S. A. (1) i P. W.;

-nie znajduje żadnego oparcia dowodowego zeznanie A. M. (1), jakoby nie otrzymał w rozliczeniu od oskarżonego za samochód (...) koloru czerwonego innego samochodu tej marki, a jednocześnie zeznanie to pozostaje w opozycji do zbieżnych ze sobą zeznań świadków P. W. i S. A. (1) oraz wyjaśnień oskarżonego, a po części także z zeznaniami jego samego w zakresie udziału W. W. w zbyciu uprzednio zarejestrowanego na niego samochodu (...);

-potwierdzeniem zbycia samochodu (...) uprzednio zarejestrowanego na oskarżonego są dokumenty zgromadzone w Starostwie Powiatowym w T.M.. Wydział Komunikacji (dot. wyrejestrowania pojazdu);

-potwierdzeniem wyjaśnień oskarżonego odnośnie braku wiedzy, że nabyty przez niego jedynie z punktu widzenia formalnego (podpisanie umowy kupna - sprzedaży samochodu zakupionego dla syna P. i wyłącznie przez niego użytkowanego) samochód m-ki V. (...) koloru czerwonego nie pochodził z przestępstwa, oprócz dowodów wskazanych wyżej są zeznania: P. W., S. A. (1), J. T. i W. R. oraz dokumenty zgromadzone w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w T. M., z których wynika, że umowa zakupu pojazdu zawarta została z osobą widniejącą w dowodzie rejestracyjnym jako właściciel pojazdu, a nie z A. M. (1), a nadto, że formalności związane z rejestracją pojazdu załatwiał jego jedyny faktyczny użytkownik P. W.;

-przyznanie się do dokonania zarzuconego P. W. czynu (tożsamego) w odrębnym postępowaniu i odmowa złożenia przez niego wyjaśnień (wymóg korzystania z instytucji z art. 335 kpk) w żadnym przypadku nie świadczy, że obciążył on nimi swojego ojca, tym bardziej, że w niniejszej sprawie złożył on zeznanie, które potwierdza brak wiedzy oskarżonego odnośnie przestępczego pochodzenia wskazanego pojazdu, a nadto zeznanie to znajduje oparcie w pozostałym materiale dowodowym sprawy z wyjątkiem pozostających w rażącej z nim sprzeczności zeznaniami A. M. (1),

b) w zakresie czynów określonych w pkt. 2 wyroku Sąd meriti dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, bowiem w istocie udowodnienie winy oskarżonemu oparł wyłącznie na zeznaniach świadka A. M. (1), które pozostają w rażącej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym sprawy pozyskanym w tymże zakresie, a mianowicie:

-wyjaśnienia oskarżonego co do faktu kradzieży na jego szkodę samochodu N. znajdują potwierdzenie w protokole złożonego przez oskarżonego zawiadomienia o przestępstwie oraz w materiałach tego postępowania ostatecznie zakończonego decyzją o umorzeniu dochodzenia;

-nie była kwestionowana okoliczność, o której w wyjaśnieniach wspomniał oskarżony (wynika to z dokumentów), że przed kradzieżą oskarżony posiadał samochód marki D. (...)i taki model pojazdu został mu skradziony;

- świadek S. A. (1)zeznając stwierdził, że początkowo nie miał wiedzy skąd pochodzi samochód N. koloru białego, wiedział natomiast, że był to model N., a zatem samochód zupełnie inny niż ten, którego właścicielem był oskarżony,

-potwierdzeniem tej okoliczności są zeznania świadka P. K., który zgodnie z zeznaniami A. M. (1)stwierdził, że istotnie od niego nabył części w postaci maski zderzaka i błotnika, lecz były to części od samochodu N., który jest zupełnie innym pojazdem zwłaszcza w jej przedniej części od pojazdu (...),

-potwierdzeniem okoliczności kradzieży tego pojazdu w dniu 25 kwietnia 2006r. są zeznania K. J., który widział oskarżonego w tym dniu jadącego na komisje lekarską do Ł.samochodem N. koloru białego, poinformowany został przez niego o kradzieży tego pojazdu w tym dniu oraz poproszony o odebranie go z Komisariatu Policji w Ł.;

-o braku wiarygodności zeznań A. M. (1)w zakresie tego wątku sprawy świadczy okoliczność, że pierwotnie wyjaśnił on w odrębnym postępowaniu jakoby od oskarżonego wraz samochodem N. miałyby otrzymać od niego dorobione do niego kluczyki, zaś po opinii kryminalistycznej, która taką okoliczność wykluczyła oznajmił w wyjaśnieniach, że od oskarżonego otrzymał oryginalne kluczyki,

zatem wszystkie przytoczone okoliczności wskazują, że w odniesieniu do niniejszego wyroku mamy do czynienia z błędem w ustaleniach faktycznych, bowiem oparcie winy oskarżonego w istocie na jednym dowodzie pochodzącym z zeznań (wyjaśnień) A. M. (1) - sprawcy 76 przestępstw popełnionych w okresie 2006-2008 w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej i recydywy, bez ich dogłębnej weryfikacji innymi dowodami pozyskanymi w sprawie, w tym przede wszystkim nie rozważenia w sposób dogłębny dowodów wskazanych w niniejszej skardze apelacyjnej, nie odniesienia się do kwestii, dlaczego dowodom tym Sąd w istocie nie dał wiary prowadzi do wniosku, że poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk oraz zasady swobodnej oceny dowodów - dokonano w tej sprawie dowolnych ocen materiału dowodowego sprawy bez uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, które w konsekwencji doprowadziło przypisaniem oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzuconych mu występków

3. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 366 i art 192 § 2 kpk, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem Sąd i instancji biorąc pod uwagę ilość popełnionych przez A. M. przestępstw, oraz kilkuletni okres jaki upłynął od czynów będących przedmiotem przesłuchania do czasu złożenia wyjaśnień w sprawie dotyczącej oskarżonego, zachodziła w trybie art. 192 § 2 kpk konieczność zasięgnięcia opinii biegłego psychologa na okoliczność zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżeń przez tego świadka, tym bardziej, że świadek ten nie potrafił udzielić odpowiedzi na pytania obrońcy o zachowanie się tegoż świadka zaledwie kilka czy kilkanaście tygodni wcześniej.

Obrońca skarżący w konkluzji wniósł o zmianę orzeczenia Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim poprzez uniewinnienie oskarżonego W. W. od popełnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 29 maja 2015 roku:

Obrońca oskarżonego popiera własną apelację i wnioski w niej zawarte.

Prokurator wnosi o nieuwzględnienie apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Oskarżony przyłącza się do skargi apelacyjnej swojego obrońcy z wyboru i wniosków w niej zawartych.

Oświadczył, iż zauważalne są sprzecznościami w zeznaniach A. M. (1) co do stwierdzenia znajomości państwa M., od których miał być nabyty V. (...) koloru czerwonego. Nie logiczna jest okoliczność, iż byłem z synem oraz z M. i A., to dlaczego nie zostałem oskarżony o kradzież? Podnoszę również, iż S. A. (1) za mnie nie robił żadnych wystawek, ja nie wystawiłem N.. Ja długopisem na kserokopii (...) i (...) zaznaczyłem te elementy, które odróżniają wyraźnie te samochody. Oprócz elementów zewnętrznych widocznych na zdjęciu są też różnice wewnętrzne. Uważam, iż zamontowanie elementów od samochodu (...) do samochodu N. po odpowiednim dostosowaniu przez mechanika, spowodowałoby postarzenie (...) i obniżenie jej wartości.

Ja nie czuję się winny i nie mam zamiaru ponosić odpowiedzialności za coś czego nie popełniłem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej wniesienia powstały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim.

Kontrola orzeczenia w zakresie dotyczącym prawidłowości ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę możliwa jest tylko wówczas, gdy wykorzystano wszelkie możliwości dowodowe pomocne do wyjaśnienia sprawy. W niniejszym postępowaniu, warunek ten nie został spełniony, co powoduje, iż merytoryczne odniesienie się do wszystkich zarzutów apelacyjnych jest przedwczesne. Korzystając więc z możliwości jaką daje art. 436 kpk Sąd Okręgowy ograniczy się do wskazania tych uchybień, których stwierdzenie stanowiło wystarczającą podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Przechodząc do kwestii szczegółowych wskazać należy, że Sąd I instancji przedwcześnie uznał, iż zeznania świadków A. M. (1), S. A. (1) jak i J. T. we wszystkich kwestiach stanowią spójną, logiczną całość i wzajemnie się uzupełniają.

Tym bardziej, że zaskarżony wyrok oparty został w głównej mierze na zeznaniach A. M. (1), który został skazany za ponad 70 przestępstw, polegających na działaniu w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, gdzie wraz z innymi bądź też indywidualnie dokonywał włamań, kradzieży z włamaniem pojazdów mechanicznych, uczestniczył w ich zbywaniu. Taki dowód winno się więc oceniać wyjątkowo ostrożnie i wnikliwie. Przed wyłączeniem sprawy W. W. do odrębnego rozpoznania, A. M. (1) posiadał status współoskarżonego. Przyznając się do całego szeregu zachowań o charakterze przestępczym, dzielił się z organami procesowymi wiedzą na ten temat, w tym dotyczącą osób z nim współdziałających, w tym w trakcie postępowania wyjaśniał zdarzenia z udziałem oskarżonego W. W.. Wskazać należy, że nie budzą wątpliwości okoliczności dotyczące kradzieży dokonanej przez A. M. (1) wspólnie i w porozumieniu ze S. A. (1) samochodu osobowego marki V. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...) w miejscowości B. ani okoliczności, iż to J. T. przerobił numer identyfikacyjny w/w samochodzie marki V. (...). Sąd meriti nie odniósł się jednak do okoliczności, o których wyjaśniał oskarżony oraz świadek S. A. (1) – co do samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) koloru srebrnego. Według ich depozycji przedmiotowy samochód nabył A. M. (1) wraz ze S. A. (1) od małżeństwa M., w celu uzyskania stosownych dokumentów do rejestracji innego samochodu. Podkreślić należy, iż przypisanie oskarżonemu przestępstwa umyślnego paserstwa zależało od ustalenia okoliczności wejścia przez niego w posiadanie V. (...) pochodzącego z kradzieży. Okoliczności te, wobec sprzecznych relacji A. M. (1), S. A. (1), P. W. i W. W., nie są zdaniem Sądu odwoławczego jednoznaczne.

Pierwotnie w protokole z 2008 roku świadek A. M. (1) zeznał, iż tylko ze S. A. (1) dokonali kradzieży przedmiotowego pojazdu a później sprzedali go oskarżonemu, nie wspinając, by oskarżony towarzyszył im wraz z synem na miejsce przestępstwa. Następnie świadek A. M. (1) w 2010 roku zeznał, iż zaraz po kradzieży samochodu osobowego marki V. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...), zaledwie kilka minut później po samochód przyjechał oskarżony wraz z synem P. W., a w zamian nie dostał pieniędzy tylko, dokumenty i pola numeryczne od innego pojazdu. Wykorzystał je następnie do przeróbki kolejnego auta, które po przerobieniu sprzedał wraz z oskarżonym na giełdzie samochodowej (k 622). Niecały rok później świadek A. M. (1) doprecyzował, iż to oskarżony wraz z synem zawiózł jego oraz S. A. (1) do miejsca,

gdzie skradziono V. (...) koloru czerwonego, następnie czekali oni na nich w lesie, by odebrać skradziony pojazd, a nadto, iż to na zlecenie oskarżonego i jego syna, J. T. dokonał przerobienia powyższego auta. W trakcie postępowania sądowego (k 1262v) A. M. (1) zeznał, że oskarżony W. W. wiedział, że V. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...) pochodzi z kradzieży. Z pola widzenia nie należy tracić okoliczności, że A. M. (1) dokonał szeregu przestępstw na szeroka skalę, za które został skazany dokonywał w latach 2006-2008, więc nie rzadko w swoich zeznaniach wskazuje na niepamięć, co do ich okoliczności.

S. A. (1) również skazany za kradzież samochodu marki V. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...) wspólnie z A. M. (1) zeznał w postępowaniu przygotowawczym, iż oskarżony nie towarzyszył im przed ani po dokonaniu kradzieży powyższego pojazdu. S. A. (1) pomógł A. M. (1) odpalić w/w pojazd, po czym wrócił sam samochodem marki P., natomiast jego towarzysz ukrył pojazd w garażu w N.. Przed kradzieżą tego samochodu nie rozmawiał z oskarżonym ani jego synem. Natomiast samochód V. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...) miał być skradziony dla S. A. (1) i A. M. (1), gdyż posiadali do tego typu zakupione już wcześniej w K. dokumenty do jego legalizacji. Dokumenty te pochodziły od srebrnego V. (...). Od A. M. (1) za dwa dni od kradzieży dowiedział się jednak, że ten porozumiał się z W. W. i dokonają zamiany samochodu marki V. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...) na inny tej samej marki powypadkowy z tym, że w benzynie koloru granatowego, który został zalegalizowany już przez oskarżonego (k 1368v, 906). Dodatkowo zeznał, iż samochód nie został bezpośrednio przekazany po kradzieży, dopiero z czasem A. M. (1) poinformował S. A. (1), że sprzedaje go oskarżonemu (k 896).

Świadek J. T. w trakcie zeznań w 2011 roku (k 909) wskazał, iż V. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...) w którym dokonał przerobienia pola numerycznego „na pewno” nie był odbierany przez W. W.. W trakcie postępowania sądowego zeznał, iż samochód do jego warsztatu przyprowadził A. M. (1). W uzasadnieniu Sąd meriti wskazał jedynie, że J. T. dokonał przerobienia numerów pojazdów za co otrzymał korzyść majątkową, nie wskazał jednak od kogo pochodziła ta korzyść.

Sąd meriti ustalił, iż w dniu 19 kwietnia 2006 roku świadek I. M. sprzedawał oskarżonemu i jego synowi P. W. pojazd marki V. (...) z 1994 roku o nr rej (...) o nr nadwozia (...). Ustalił nadto, że oskarżony zakupił samochód tylko w celu zalegalizowania pojazdu skradzionego dzień wcześniej przez S. A. (1) i A. M. (1). Świadek I. M. zeznała, iż był to samochód rozbity koloru srebrnego a umowa sprzedaży została sporządzona z oskarżonym i jego synem. Faktem jest, iż umowa potwierdza powyższe okoliczności tylko nasuwa się pytanie, czy dotyczyła ona samochodu marki V. (...) koloru srebrnego czy też pojazdu V. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...) z przeszczepionymi już numerami ze samochodu powypadkowego. S. A. (1) zeznał, że od I. M. zakupił wraz z A. M. (1) samochód marki V. (...) koloru srebrnego, celem zdobycia legalnych dokumentów. Oskarżony również wyjaśnił, iż nabył samochód V. (...) z 1994 roku o nr rej (...) o nr nadwozia (...), jednak koloru czerwonego, a w zamian w rozliczeniu przekazał A. M. (1) samochód powypadkowy tej samej marki koloru granatowego. Logicznie wytłumaczył także okoliczności dlaczego w umowie kupna sprzedaży z 19 kwietnia 2006 roku jako sprzedający figuruje I. M. a nie A. M. (1) (k 1577). Sąd w uzasadnieniu wyroku nie dokonał oceny zeznań świadka I. M., które nie są w pełni konsekwentne, a jednak posłużyły do ustalenia stanu faktycznego. Świadek I. M. zeznała, iż „myślę, że podpisaliśmy razem umowę” (tj z oskarżonym) kupna sprzedaży samochodu marki V. (...) w K., potwierdziła także treść spisanej umowy, co do tej kwestii Sąd nie ma wątpliwości. W dalszej części zeznań wskazała, iż nie kojarzy nazwiska A. M. (1), jednakże kojarzyła dane J. A., a takimi właśnie danymi przez pewien czas posługiwał się A. M. (1). Świadek I. M. zeznała nadto (k 1503v), iż nigdy nie była w posiadaniu samochodu marki V. (...) koloru czerwonego. Swoje zeznania natomiast w głównej mierze oparła na treści umowy, którą spisała samodzielnie. Świadek S. A. (1) (k. 1535v) zeznał, iż samochód koloru srebrnego od I. M. został zakupiony przez niego i A. M. (1) z myślą by uzyskać dokumenty dla samochodu marki V. (...) koloru czerwonego o nr rej. (...). Powyższe depozycje świadków, nie w pełni wskazują na okoliczność, iż oskarżony miał świadomość, iż kupuje pojazd pochodzący z kradzieży.

Tym bardziej wątpliwości wzbudza okoliczność, że pojazd nie został odebrany od świadka I. M., tylko już z warsztatu J. T.. W piśmie zaś z k 1497 świadek I. M. wskazała, iż po zakupie samochodu został on zabrany z posesji w K..

Sąd meriti pomimo powyższych rozbieżności, uznał jednak, że W. W. jest winny a jego wina nie budzi wątpliwości. Dla bytu przestępstwa z art. 291 § 1 kk nie wystarcza wskazane w tym przepisie działanie w stosunku do rzeczy uzyskanej

za pomocą czynu zabronionego. Warunkiem odpowiedzialności za ten czyn jest bowiem świadomość sprawcy, że jego zachowanie takiej rzeczy dotyczy. Nadmienić należy, iż obowiązek dochodzenia prawdy obiektywnej dyktuje, aby dowody z pomówień wspierać innymi dowodami, które razem z pomówieniami dałyby sądowi podstawę do pełnego przekonania o winie osoby oskarżonej (por. np. wyrok 7 sędziów SN z 28 listopada 1978 r., VI KRN 246/78, OSNPG 1979/4/64; wyrok SN z 14 lipca 1977 r., III KR 175/77, LEX nr 63729; wyrok SN z 22 maja 1984 r., IV KR 122/84, OSNPG 1984/11/101; uchwałę SN z 17 kwietnia 2007 r., SNO 20/07, LEX nr 568905)

Odnosnie zarzutu II i III wyroku Sąd meriti ustalił stan faktyczny i uznał winę oskarżonego jedynie w oparciu o zeznania A. M. (1).

Świadek S. A. (1) zeznał, iż A. M. (1) przyprowadził do niego samochód marki D. (...) koloru białego, wskazując, iż jest on własnością W. W.. S. A. (1) miał za zadanie rozebrać go na części co też uczynił. A. M. (1) natomiast wywoził rozebrane części pojazdu. Informację, że samochód D. (...) pochodzi z tzw. „zgłoszeniówki” uzyskał od A. M. (1), sam natomiast nigdy nie uczestniczył w tego typu rozmowach prowadzonych między oskarżonym a A. M. (1). Wskazał, iż część kwoty uzyskanej ze sprzedaży elementów pojazdu D. (...) była dla W. W.. Wątpliwości dotyczą kwestii, kluczyków jakimi miał być uruchomiony pojazd oskarżonego. Komplet dwóch oryginalnych kluczy od samochodu D. (...), jak wynika z opinii biegłych, nie posiada śladów kopiowania, zaś A. M. (1) wskazywał pierwotnie, iż otrzymał od oskarżonego podrobione klucze, a następnie, że jednak oryginalne. Sąd ustalił nadto, iż A. M. (1) sprzedał niektóre części z rozebranego pojazdu marki D. (...) pochodzące z samochodu oskarżonego – P. K.. Analiza zeznań świadka P. K. wskazuje, iż była taka sytuacja, że jego brat rozbił samochód D. (...) i do tego właśnie pojazdu potrzebował części tj maskę z przodu, błotnik, lampę oraz zderzak. Zeznał, iż właśnie te części zakupił przed 2010 roku od A. M. (1), nie wiedząc wtedy, iż elementy pojazdu, które nie raz przywoził mu A. M. (1) są z nielegalnego źródła. Jak wynika z zeznań świadka P. K. (k 1503v) jak i dokumentacji fotograficznej (k 1617-1620) samochody D. marki N. jednakże modele ze znaczkiem I i II różnią się od siebie w dużej mierze, co nie znajduje odzwierciedlenia w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji.

Sąd nie odniósł się także do zeznań K. J. czy też P. K., co do który wskazał jedynie, iż potwierdzają one okoliczności, które nie był kwestionowane.

Zatem również rozstrzygnięcie odnośnie czynów opisanych w punktach II i III zapadło przedwcześnie.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy mógł jedynie uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien:

-dokonać starannej oceny poszczególnych dowodów, a zwłaszcza osobowych źródeł dowodowych, zgodnie z treścią art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., a przy kształtowaniu swego przekonania o winie oskarżonego (lub jej braku) mieć na uwadze, stosownie do treści art. 410 k.p.k., wszystkie okoliczności sprawy, mogące mieć istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia;

- Sąd Rejonowy winien też baczyć, aby w ewentualnym pisemnym uzasadnieniu wyroku (zawierającym wszystkie elementy określone w art. 424 k.p.k.), został przedstawiony tok rozumowania Sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym. Całość zaś zebranego materiału dowodowego Sąd I instancji winien poddać wnikliwej analizie celem prawidłowego stworzenia podstawy do ustalenia prawdy materialnej i powzięcia prawidłowego rozstrzygnięcia.

- pamiętać, iż pomówienie, aby stanowiło pełnowartościowy dowód winy, musi spełniać odpowiednie ku temu warunki – w szczególności badać należy, czy: jest ono logiczne, stanowcze, konsekwentne, zgodne z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków, znajduje potwierdzenie w innych bezpośrednich i pośrednich dowodach, jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego wyrażającym się w przerzuceniu winy na inną osobę, czy umniejszaniu stopnia własnego zawinienia, czy pochodzi od osoby nieposzlakowanej, czy też przestępcy;

- przy orzekaniu o obowiązku naprawienia szkody z art. 46 § 1 kk należy mieć na względzie przepis art. 443 kpk.

Z tych wszystkich względów, nie przesądzając przyszłego rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.